

PŘÍLOHA INFORMACÍ PRO ORGÁNY ÚZEMNÍHO PLÁNOVÁNÍ A STAVEBNÍHO ŘÁDU

časopis Urbanismus a územní rozvoj

INFORMACE O VYDANÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPÍSECH, ČLÁNCÍCH A PUBLIKACÍCH

SBÍRKA ZÁKONŮ 2001

Částka 67 - čís. 176

Ústavní zákon, kterým se mění ústavní zákon č. 347/1997 Sb., o vytvoření vyšších územních samosprávných celků a o změně ústavního zákona ČNR č. 1/1993 Sb. Ústava ČR. Účinnost od 31. 5. 2001.

Částka 68 - čís. 178

Nařízení vlády, kterým se stanoví podmínky ochrany zaměstnanců při práci. Účinnost od 6. 6. 2001.

Částka 71 - čís. 185

Zákon o odpadech a o změně některých dalších zákonů. Ruší t. č. platný zákon o odpadech. Účinnost od 1. 1. 2002 (s odchylkami u § 31, 38 a části šestnácté).

Částka 76 - čís. 206

Vyhláška MŽP o osvědčení odborné způsobilosti projektovat, provádět a vyhodnocovat geologické práce. Účinnost od 20. 6. 2001.

Částka 82 - čís. 213

Vyhláška MPaO, kterou se vydávají podrobnosti náležitostí energetického auditu. Účinnost od 29. 6. 2001.

Částka 86 - čís. 229

Zákon, kterým se mění zákon č. 219/2000 Sb., o majetku ČR a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění zákona č. 492/2000 Sb., a některé další zákony. Mění mj. zákon o vlastnictví bytů. Účinnost od 30. 6. 2001.

Částka 87

Sdělení MV o opravě tiskových chyb v zákonu č. 229/2001 Sb.

Částka 95 - čís. 246

Vyhláška MV o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru (vyhláška o požární prevenci). Stanoví mj. obsah a rozsah požárně bezpečnostního řešení v projektové dokumentaci staveb. Účinnost od 23. 7. 2001.

Částka 98 - čís. 253

Zákon, kterým se mění zákon č. 95/1999 Sb., o podmínkách převodu zemědělských a lesních pozemků z vlastnictví státu na jiné osoby a o změně zákona č. 569/1991 Sb., o Pozemkovém fondu ČR, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, darovací a z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů. Účinnost od 25. 7. 2001.

Částka 98 - čís. 254

Zákon o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon). Mj. mění § 143 odst. 4 písm. b) stavebního zákona. Účinnost od 1. 1. 2002 (s odchylkami u § 20 a 135).

Částka 98 - čís. 256

Zákon o pohřebnictví a o změně některých zákonů. Účinnost od 1. 1. 2002.

Částka 104 - čís. 274

Zákon o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích). Účinnost od 1. 1. 2002.

Částka 109 - čís. 289

Úplné znění zákona č. 200/1994 Sb., o zeměměřičství, jak vyplývá z pozdějších změn.

Částka 110 - čís. 291

Vyhláška MPaO, kterou se stanoví podrobnosti účinnosti užití energie při spotřebě tepla v budovách. Účinnost od 1. 1. 2002.

Částka 114 - čís. 299

Nařízení vlády o použití prostředků Státního fondu rozvoje bydlení ke krytí části úroků z úvěrů poskytnutých bankami právníckým a fyzickým osobám na opravy, modernizace nebo regenerace panelových domů. Účinnost od 22. 8. 2001.

VĚSTNÍK MMR

(stálá příloha periodika Obec a finance)

Číslo 3/2001

Územní plánování a stavební řád:

- Ochrana kulturních památek – stanovisko odboru stavebního řádu MMR k otázce souhlasu orgánu památkové péče v řízení o odstranění památkově chráněné stavby.
(pozn. otištěno dále v rubrice Informace a stanoviska)

VĚSTNÍK MŽP

Částka 6/2001

Sdělení sekretariátu rozkladové komise o některých správních rozhodnutích ministra životního prostředí:

č. 3/2001 - Forma vyjádření okresního úřadu podle § 26 odst. 4 písm. b) a § 42 zákona č. 125/1997 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů: „*Vyjádření, které dává okresní úřad v územním a stavebním řízení z hlediska nakládání s odpady, není správním rozhodnutím ve smyslu správního řádu.*“

Podle názoru MŽP vyjádření podle citovaných ustanovení zákona o odpadech není rozhodnutím, vydaným ve správním řízení, poněvadž nejde o řízení, v němž se ve smyslu správního řádu rozhoduje o právech, právech chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických a právnických osob. Podle citovaného ustanovení jde toliko o vyjádření odborného názoru orgánu vykonávajícího státní správu v oblasti nakládání s odpady vůči jinému vykonavateli veřejné správy, v dané věci vůči stavebnímu úřadu.

Částka 7/2001

Metodický pokyn MŽP č. 1/2001 k posuzování žádostí o stavbu stožárů anténních nosičů.

Dokument stanoví doporučený postup orgánů ochrany přírody při posuzování žádostí o stavbu stožárů s anténními nosiči na stanovištích základnových stanic veřejných mobilních telekomunikačních sítí podle ustanovení § 12, 44 a dalších zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů.

SOUDNÍ JUDIKATURA ve věcech správních

Z obsahu č. 3/2001

– č. 795 (z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 11. 1997, čj. 6 A 28/97-18). Správní řád: doručování veřejnou vyhláškou; rozhodování o rozkladu. Týká se § 26, 27, 59, 60 a 65 správního řádu. Z usnesení vyplývá:

I. Jestliže stavební úřad doručuje stavební povolení veřejnou vyhláškou (§ 69 odst. 2 stav. zák. a § 26 odst. 1, 2 spr. ř.), je vyloučeno, aby některým účastníkům řízení bylo rozhodnutí doručováno do vlastních rukou podle § 24 spr. ř.; dodání písemného vyhotovení rozhodnutí takovým účastníkům nemá právní účinky doručení.

II. Jestliže správní orgán rozhodující o rozkladu dospěje k závěru, že podaný rozklad byl podán opožděně, že však současně jsou tu důvody pro přezkoumání rozhodnutí postu-

pem podle § 65 spr. ř., nevydává zvláštní procesní rozhodnutí o zamítnutí rozkladu (§ 61 spr. ř.), ale účastníka řízení o těchto skutečnostech vyzoomí přípisem.

– č. 795 (z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 2001, čj. 5 A 167/99-253). Dálniční obchvat Plzně. Týká se § 19 odst. 3, § 29, 52, § 59 odst. 2, § 65 a 66 správního řádu, § 4 odst. 2, 3 a § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, a § 126 odst. 2 stavebního zákona. Z rozsudku vyplývá:

I. V žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu, které bylo vydáno poté, kdy předchozí správní rozhodnutí bylo ve správním soudnictví zrušeno, nemůže žalobce zpravidla účinně uplatnit námítky, které soud ve správním soudnictví v původním řízení neshledal důvodné, a nemůže uplatňovat námítky nové, které mohl přednést již v původním soudním řízení.

II. Vedoucí ústředního orgánu státní správy může v řízení o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení zrušit své rozhodnutí jen za podmínek ustanovení § 66 správního řádu. Pokud své rozhodnutí zrušil, anž by byly splněny tyto podmínky, je rozhodnutí o zrušení sice nezákonné, nikoli však nicotné.

III. Při vydávání závazného stanoviska pro účely řízení o umístění stavby je v pravomoci příslušného orgánu ochrany přírody buď vyslovit souhlas s navrženým umístěním stavby (případně i stanovit podmínky), anebo vyslovit nesouhlas. Tento správní orgán však nemůže autoritativně stanovit umístění stavby, navíc v rozporu s návrhem investora na zahájení řízení a tedy i v rozporu s předmětem řízení, pro které je podkladové stanovisko vydáváno.

IV. Správní orgán může ve svém rozhodnutí omezit jeho účinnost do budoucna jen tehdy, pokud takováto možnost (příp. i nutnost) vyplývá ze zvláštního zákona.

V. Forma správního rozhodnutí je správním řádem předepsána u přerušení řízení, nikoli u výzvy k odstranění nedostatků návrhu na zahájení řízení. Proto není třeba formy rozhodnutí ani u prodloužení lhůty stanovené správním orgánem k odstranění vad tohoto návrhu.

VI. K formulaci výroku rozhodnutí správního orgánu druhého stupně o odvolání, kterým bylo rozhodnutí I. stupně změněno částečně.

– č. 804 (z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 12. 1998, čj. 5 A 67/96-29). Ochrana kulturních památek – ohlášení udržovacích prací. Týká se § 57 odst. 2 (ve znění před novelou z r. 1998) a § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči. Z rozsudku vyplývá:

Ohlášení udržovacích prací na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny, je spojeno s počátkem běhu třicetidenní lhůty k jeho posouzení stavebním úřadem podle § 57 odst. 2 stavebního zákona jen tehdy, je-li současně doloženo závazným stanoviskem orgánu památkové péče dle § 14 odst. 2 zákona ČNR č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči.

– č. 816 (z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 12. 1998, čj. 6 A 85/95-36). Správní delikty: překážka rozhodnuté věci a zákaz dvojího projednání. Týká se § 52, 59 odst. 2, § 62 a 65 správního řádu. Z rozsudku vyplývá:

I. Zjistí-li správní soud při přezkoumání zákonnosti rozhodnutí správního orgánu, že správní orgán již o téže věci dříve pravomocně rozhodl, musí k překážce rei iudicatae (§ 52 odst. 1 spr. ř.) přihlídnout z moci úřední.

II. Zrušením rozhodnutí ve věci správního deliktu pořadem správních stolic podle § 59 odst. 2 spr. ř. (aniž by tedy byla věc vrácena k dalšímu řízení) vyslovuje správní orgán názor, že důvod řízení odpadl. Takové rozhodnutí je rozhodnutím o věci samé a – nabude-li právní moci – má za následek, že věc je rozhodnutá (res iudicata) a řízení o ní je skončeno. S ohledem na zákaz dvojího projednání téže věci (ne bis de eadem re) pak žádný správní orgán nemůže vést správní řízení pro tentýž skutek, dokud by pravomocné rozhodnutí nebylo zákonem předpokládaným způsobem odstraněno (např. postupem podle § 62 nebo 65 spr. ř.).

PRÁVNÍ ROZHLEDY

Číslo 7/2001

Z rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 12. 12. 2000 zn. 22 Cdo 1629/99. Faktická možnost nahlížet do cizího okna a imise. Týká se § 127 odst. 1 občanského zákoníku. Z rozsudku vyplývá:

Těm, kdo mají faktickou možnost nahlížet do cizích oken nelze zpravidla uložit, aby provedli taková opatření, kterými by tuto možnost vyloučili. Proto je na tom, kdo se cítí být obtěžován pohledem, aby provedl opatření, která by tomuto obtěžování zabránila. Obtěžování pohledem je imisi proti které právo poskytuje ochranu jen v případě, jde-li o mimořádnou situaci a zvláště závažné a soustavné narušování soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovitosti.

PRÁVNÍ RÁDCE

Číslo 7/2001

JUDr. Luboš Chalupa: K odstranění tzv. „oprávněné stavby“ a cizím pozemku.

Autor vyjadřuje názory na postup soudu při řešení kolizí mezi právem vlastníka pozemku na jeho neomezeném užívání a subjektivním zájmem vlastníka stavby zřízené na takovém pozemku na jejím zachování. Týká se zejm. § 135c, § 126 a § 853 občanského zákoníku.

Číslo 8/2001

Obchodní firma a obchodní jméno.

Na otázku jaký je rozdíl mezi těmito označeními odpovídá Mgr. Jana Czigele v rubrice Poradna.

MODERNÍ OBEC

Číslo 6/2001

JUDr. L. Nedorost, Nejvyšší státní zastupitelství Brno: Sousedská práva a jejich ochrana.

V rubrice Legislativa autor blíže seznamuje s právní úpravou občanskoprávní ochrany podle občanského zákoníku, zejména jeho ustanovení § 5 (opatření – rozhodnutí k obnově pokojného stavu).

Číslo 7/200

JUDr. J. Vedral: Nařízení nebo vyhláška?

Seznámení s interpretací právní úpravy rozlišení mezi právními předpisy obce v samostatné a přenesené působnosti, jak je obsaženo v zákoně č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení).

JUDr. H. Neumannová: Vztahy okresních úřadů a obcí.

Článek je věnován některým aktuálním otázkám vztahů mezi okresními úřady a obcemi, jak je upravuje zákon o okresních úřadech a zákon o obcích.

Bulletin STAVEBNÍ PRÁVO

Číslo 1/2001

Z obsahu:

- Ing. J. Kadlecová: Problémy v přístupnosti staveb a stávajících objektů pro osoby s omezenou pohyblivostí.

SPRÁVNÍ PRÁVO

Číslo 4/2001

JUDr. J. Vedral: Změny v právní úpravě vydávání právních předpisů územních samosprávních celků.

V obsáhlém článku, členěném na právní úpravy obsažené v zákoně o obcích, zákoně o krajích a zákoně o hl. m. Praze, autor podrobně seznamuje s pravidly pro vydávání právních předpisů, nabývání jejich platnosti a účinnosti a pro dozor nad uvedenými předpisy.

VEŘEJNÁ SPRÁVA

Číslo 20/2001

Označování nemovitostí v listinách.

Na dotaz, jaké údaje o pozemcích a stavbách je nutno uvádět v listinách, které se týkají řešení právních vztahů k nemovitostem, odpovídá v rubrice Poradna Ing. Boh. Kuba.

Číslo 21/2001

JUDr. J. Kaucký, MV ČR: Příprava zákona o řízení před správními úřady (správního řádu).

Autor, který je členem týmu zpracovatelů, seznamuje s hlavními principy navrhované právní úpravy a její nezbytností.

Číslo 23/2001

Program vzdělávání Institutu pro místní správu Praha pro II. pololetí 2001 (a v lednu 2002).

Číslo 29/2001

E. Benešová, stavební úřad Praha 3: Sankce za porušení stavebního řádu.

V rubrice Konzultace autorka seznamuje se skutkovými podstatami přestupků proti stavební kázní a se čtyřmi pásmy pokut, jak je upravuje ustanovení § 105 stavebního zákona.

Číslo 31/2001

Právní úprava katastru nemovitostí.

Článek obsahuje přehled zákonů, vyhlášek a dalších předpisů souvisejících s vedením katastru nemovitostí ČR, sestavený a aktualizovaný podle stavu k 1. 7. 2001.

Číslo 32/2001

Ing. Bohumil Kuba: Novela zeměměřičského zákona.

Autor uvádí přehled předpisů týkajících se zeměměřičství a seznamuje se změnami, které s účinností od 1. 7. 2001 přinesl zákon č. 186/2001 Sb. Úplné znění zákona o zeměměřičství bylo vyhlášeno pod č. 289/2001 Sb.

INFORMACE A STANOVISKA

Zřizování tzv. „ohradníků“ na zemědělských pozemcích.

Výška oplocení.

(ze stanoviska odboru stavebního řádu MMR ze dne 20. 7. 2001 čj. K-189/01)

K dotazům týkajícím se uvedených otázek zaujal odbor stavebního řádu tato stanoviska:

ad 1) Stavební zákon v § 139b odst. 1 stanoví, že za stavbu se považují veškerá stavební díla bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, účel a dobu trvání. Pokud vznikne pochybnost, zda se určitá konstrukce, zařízení či věc považuje za stavbu, je třeba vycházet ze stanoviska příslušného stavebního úřadu. Týká se to i ohrazení zemědělské půdy užívané pro pastevní odchov hospodářských zvířat.

Uvedená ohrazení tvoří zábranu proti úniku zvířat z jím vymezeného prostoru, většinou jsou na pozemcích zřizována jen na období pastvy a svým účelem plní funkci oplocení. Obvyklé provedení takového ohradníku je tvořeno dřevěnými kůly zapuštěnými (zatlučenými) do země, mezi nimi je např. nataženo elektrické vedení nebo k nim je horizontálně upevněna dřevěná tyčovina a celková výška nad terémem nepřesahuje cca 1 m.

Pokud by stavební úřad nebo obec, na kterou byla podle § 124 stavebního zákona přenesena část pravomoci stavebního úřadu, takový ohradník s ohledem na jeho provedení považoval v konkrétním případě za stavbu, jednalo by se o oplocení, které je drobnou stavbou a vyžaduje ohlášení stavebnímu úřadu (§ 139b odst. 8 a § 55 odst. 2 stavebního zákona).

ad 2) Výška oplocení je dána jeho nejvyššími konstrukčními prvky, většinou sloupky. Má-li být původní plotové pletivo

nahrazeno jiným – vyšším, avšak jeho výška nepřesáhne výšku sloupků, jedná se o stavební úpravu oplocení (§ 139b odst. 3 písm. c) stavebního zákona), nikoli o jeho nástavbu.

Souhlas orgánu památkové péče v řízení o odstranění památkově chráněné stavby.

(ze stanoviska odboru stavebního řádu MMR ze dne 18. 12. 2000 čj. K-226/00)

Případy, kdy stavební úřad nařizuje odstranění stavby jsou uvedeny v ustanovení § 88 odst. 1 písm. a) až d) stavebního zákona; v odstavci 4 je pak upraveno povolení odstranění stavby na žádost jejího vlastníka. Podle ustanovení § 92 odst. 1 stavebního zákona, rozhoduje-li stavební úřad o odstranění stavby památkově chráněné, musí si předem opatřit souhlas příslušného orgánu státní památkové péče.

Uvedený postup se nevztahuje na stavby, které jsou kulturními památkami. Nařízení odstranění takové stavby z důvodů uvedených v § 88 odst. 1 písm. a) až d), nebo vydání povolení k jejímu odstranění na žádost jejího vlastníka podle odstavce 4 stavebního zákona, nepřipadá v úvahu. Zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, ukládá vlastníkům kulturních památek povinnost na vlastní náklad o ně pečovat, udržovat je v dobrém stavu, chránit je před poškozením či znehodnocením. Za neplnění těchto povinností umožňuje ukládání pokuty. Rozhodnutí, kterým se nařídí nebo povolí odstranění stavby, může proto připadat v úvahu jen tehdy, jestliže bude její prohlášení za kulturní památku zrušeno podle § 8 zákona o státní památkové péči.

Pojem „památkově chráněná stavba“ užitý v § 92 odst. 1 stavebního zákona není v tomto zákonu definován. Při interpretaci zákona je nezbytné vzít v úvahu účel, který sleduje, v tomto případě je to ochrana kulturních památek, jako nedílné součásti kulturního bohatství společnosti. Ochrana kulturních památek spočívá také v tom, že se za tímto účelem vymezí podle § 5, 6 či 17 zákona o státní památkové péči chráněná území (památkové rezervace, památkové zóny), případně ochranná pásma, v nichž se podmínky ochrany kulturní památky mohou vztahovat i na jiné stavby, které samy kulturní památkou nejsou. Takovou stavbu je třeba považovat za „památkově chráněnou stavbu“, na kterou se vztahuje postup podle § 92 odst. 1 stavebního zákona, s dále uvedenými výjimkami.

Za stavby památkově chráněné ve smyslu § 92 odst. 1 stavebního zákona nelze považovat stavby, které byly provedeny nebo zahájeny bez stavebního povolení („černé stavby“), tedy prováděné v rozporu s právními předpisy, a které nelze ani dodatečně povolit pro rozpor s veřejným zájmem. Zachování takové stavby proto nemůže být v souladu ani se zájmy ochrany kulturních památek. Ustanovení § 92 odst. 1 stavebního zákona se nebude vztahovat ani na případy upravené v § 102 odst. 4 tohoto zákona, kdy v mimořádných případech, především z důvodů bezpečnosti, zruší stavební úřad vydané stavební povolení pro neodstranitelnou závadu vzniklou při provádění stavby, která brání v pokračování prací na stavbě. Jde o výjimečné případy, kdy závadu nelze žádným účelným a hospodárným způsobem odstranit a stavební úřad následně nařídí odstra-

nění takové dosud nedokončené stavby podle § 88 odst. 1 písm. c) stavebního zákona. Dojde k obnovení původního stavu, kdy roze-
stavebná stavba neexistovala, a který ochranu kulturní památky
nenaruší. Při případném novém povoloacím řízení již bude ochra-
na kulturních památek zabezpečována podle § 14 zákona o státní
památkové péči. Podle ustanovení § 92 odst. 1 stavebního zákona
nespadá ani nařízení odstranění stavby dočasné. Dočasná stavba je
podle § 139 odst. 2 písm. b) stavebního zákona stavba, u níž se pře-
dem, to znamená při jejím povolování, omezí doba trvání. Tato
doba se zpravidla určuje v časových jednotkách. Jak vyplývá
z dikce ustanovení § 88 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, má sta-
vební úřad povinnost nařídit odstranění takové stavby, pro jejíž
další trvání neexistuje povolení. Odstraněním takové stavby nemů-
že být zájem památkové péče dotčen.

Stavebnímu úřadu není zakázáno, aby se kdykoli dotázal přísluš-
ného orgánu státní památkové péče, zda se věc, která je předmě-
tem řízení, nedotýká zájmů jím chráněných. Jde o spolupráci
správních úřadů, kterou předpokládá, dokonce jako povinnou, jak
ustanovení § 138 stavebního zákona, tak ustanovení § 32 odst. 3
správního řádu. Jestliže bude stavební úřad nařizovat odstranění
stavby podle § 88 odst. 1 písm. a) stavebního zákona a půjde
o stavbu památkově chráněnou ve smyslu § 92 odst. 1 stavebního
zákona, musí si opatřit souhlas orgánu památkové péče. To lze
dovodit i z ustanovení § 11 odst. 3 zákona o státní památkové
péči, podle kterého orgány státní správy vydávají svá rozhodnutí
podle zvláštních předpisů, jimiž mohou být dotčeny zájmy státní
památkové péče na ochraně nebo zachování kulturních památek,
jen v dohodě s příslušnými správními úřady, které tyto zájmy hájí.
Jde o stanovisko k ochraně veřejného zájmu, a z tohoto hlediska
není jeho forma rozhodná. Kromě toho tato forma umožňuje řeše-
ní případného rozporu postupem podle § 136 stavebního zákona,
jehož použití je vyloučeno, pokud jsou podle zvláštních předpisů
stanoviska dotčených orgánů vydávána jako správní rozhodnutí.
Stavební zákon v ustanovení § 92 odst. 1 ukládá stavebnímu úřadu,
aby si v řízení o odstranění památkově chráněné stavby opatřil pře-
dem souhlas příslušného orgánu státní památkové péče. Z žádného
ustanovení stavebního zákona ani z prováděcí vyhlášky
č. 132/1998 Sb. nelze dovodit, že by stavební úřad mohl tuto
povinnost přenést na vlastníka stavby, který o povolení k jejímu
odstranění žádá a vyžadovat, aby svoji žádost doplnil souhlasem
orgánu památkové péče. Podle § 38 odst. 2 písm. e) vyhl.
č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního
zákona, k žádosti o povolení k odstranění stavby připojí žadatel
stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů státní správy
vyžadovaná zvláštními předpisy. Zvláštním předpisem je v tomto
případě zákon o státní památkové péči. Ten ale neobsahuje usta-
novení ukládající vlastníkově stavby památkově chráněné, aby si
opatřil souhlas orgánu státní památkové péče, pokud hodlá stavbu
odstranit.

Opatří-li si však žadatel souhlas orgánu státní památkové péče pře-
dem a ke své žádosti jej přiloží, bylo by zbytečné, aby stavební
úřad znovu sám o vydání souhlasu orgánů státní památkové péče
žádal. Ministerstvo pro místní rozvoj není pověřeno metodickým
vedením orgánů státní památkové péče a nemůže v této oblasti
zasahovat do působnosti Ministerstva kultury pokud jde o stanove-

ní postupu, kterým budou tyto orgány vyřizovat případné žádosti
jednotlivých vlastníků památkově chráněných staveb o souhlas
s jejich odstraněním.

Účast orgánů požární ochrany v řízeních o výjimce z ustanovení § 17 odst. 5 vyhl. č. 137/1998 Sb. (0TP).

*Odbor stavebního řádu MMR obdržel dotazy stavebních úřadů
týkající se součinnosti orgánů požární ochrany v řízeních o výjimce
z ustanovení § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných tech-
nických požadavcích na výstavbu. Vzhledem k tomu, že činnost uve-
dených orgánů není v působnosti MMR, bylo požádáno Minister-
stvo vnitra – generální ředitelství Hasičského záchranného sboru
ČR o zaujetí stanoviska. Z jeho odpovědi ze dne 23. 8. 2001 čj. PO-
2941/SPD-2001 uvádíme:*

„Přezkoumávání zájmů chráněných zvláštními předpisy upravuje
ustanovení § 126 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování
a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů
(úplné znění č. 109/2001 Sb.). Mezi dotčené orgány státní správy,
jejichž postup při řízení podle stavebního zákona zvláštní předpisy
upravují, patří i orgány požární ochrany. Jejich působnost je stano-
vena zákonem č. 133/1985 Sb., o požární ochraně ve znění pozděj-
ších předpisů (úplné znění č. 67/2001 Sb., dále jen „zákon o požár-
ní ochraně“).

Tento zvláštní právní předpis v souvislosti s ustanovením § 126
odst. 1 stavebního zákona vymezuje oblast jím chráněných zájmů.
Do této oblasti zcela jednoznačně nepatří požární bezpečnost jed-
noduchých a drobných staveb, s výjimkami uvedenými v § 31
odst. 3 zákona o požární ochraně.

Na úrovni stavebních úřadů je příslušným orgánem požární ochra-
ny Hasičský záchranný sbor kraje, který podle ustanovení § 26
odst. 2 písm. b) zákona o požární ochraně vykonává státní požární
dozor a je dotčeným orgánem státní správy na úseku požární ochra-
ny. Paragraf 35 zákona o požární ochraně stanoví, že Hasičský
záchranný sbor kraje vykonává státní požární dozor mimo jiné
v rozsahu § 31 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně s výjim-
kou případů, u kterých výkon státního požárního dozoru přísluší ve
smyslu ustanovení § 32 zákona o požární ochraně Ministerstvu vnit-
ra a s výjimkou případů vymezených ustanovením § 31 odst. 3
tohoto zákona.

Státní požární dozor vykonává Hasičský záchranný sbor kraje
podle ustanovení § 31 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně
posuzováním územně plánovací dokumentace, podkladů pro vydá-
ní územního rozhodnutí, projektové dokumentace stavby ke sta-
vebnímu řízení, dokumentace k povolení změny stavby před jejím
dokončením, dokumentace k řízení o změně v užívání stavby,
k nařízením nezbytných úprav, k nařízením zabezpečovacích prací,
k řízení o zjednání nápravy a k povolení výjimky v rozsahu požár-
ně bezpečnostního řešení podle zvláštních právních předpisů (sta-
vební zákon), a to v souladu s ustanovením § 46 vyhlášky Minister-
stva vnitra č. 246/2001 Sb., o stanovení podmínek požární bezpeč-

nosti a výkonu státního požárního dozoru (vyhláška o požární prevenci). Výsledkem posuzování shora uvedených podkladů a dokumentace v rámci výkonu státního požárního dozoru je stanovisko, které je podkladem k dalšímu řízení podle zvláštních předpisů (stavební zákon).

Státní požární dozor se však podle ustanovení § 31 odst. 3 zákona o požární ochraně nevykonává u jednoduchých a drobných staveb, kromě staveb určených pro výrobu a skladování a zemědělských staveb a stavebních úprav včetně udržovacích prací, jejichž provedení by mohlo ovlivnit požární bezpečnost stavby. Nutno podotknout, že ani stavební zákon podle ustanovení § 46a nepovažuje zpracování dokumentace jakož i vedení realizace jednoduchých a drobných staveb a jejich změn za činnosti, jejichž výsledek ovlivňuje ochranu veřejných zájmů ve výstavbě (vybrané činnosti ve výstavbě).

Z ustanovení § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu mimo jiné vyplývá, že požárně nebezpečný prostor nesmí přesahovat hranici stavebního pozemku. Šířka požárně nebezpečného prostoru se podle požadavků normových hodnot vymezuje odstupovými vzdálenostmi od požárně otevřených ploch požárních úseků hořícího objektu. Požadavky na odstupové vzdálenosti stanoví § 20 cit. vyhlášky. Účelem stanovení požárně nebezpečného prostoru je z hlediska požární ochrany zejména vytvoření a zachování určitého odstupu (proluky) k zamezení přenosu požáru vně hořícího požárního úseku nebo stavby na jiný požární úsek či stavbu, popřípadě na volné sklady hořlavých látek. Požadavek uvedený v § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. je však evidentně směřován k zabránění případného vzniku omezení ve využití nebo v užívání sousedních pozemků.

Z výše uvedeného je zřejmé, že působnost orgánů požární ochrany jako dotčených orgánů státní správy, hájících oprávněné zájmy na základě zákona o požární ochraně, se na posuzování dokumentace k povolení výjimky u jednoduchých a drobných staveb nevztahuje (jedná se o nově navrhované jednoduché a drobné stavby a o jejich změny). To ale neplatí v případě jednoduchých a drobných staveb určených pro výrobu a skladování, zemědělských staveb a stavebních úprav včetně udržovacích prací, jejichž provedení by mohlo ovlivnit požární bezpečnost stavby. Vzhledem k tomu, že řízení o výjimce z vyznačených ustanovení vyhlášky č. 137/1998 Sb. není stavebním zákonem v ustanovení § 138a procesně upraveno, je správní orgán (stavební úřad) povinen postupovat podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů. V praxi to znamená, že správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. V souvislosti s touto skutečností a v souladu s ustanoveními § 138 stavebního zákona a § 32 správního řádu doporučujeme následující postup:

1. V případě jednoduchých a drobných staveb uvedených v § 31 odst. 3 zákona o požární ochraně Hasičský záchranný sbor kraje dokumentaci a podklady uvedené v § 31 odst. 1 písm. b) a c) neposuzuje a nevydává k nim stanovisko.

2. V ostatních případech postupuje Hasičský záchranný sbor kraje v souladu s ustanovením § 31 odst. 1 písm. b) a c), odst. 3 a odst. 4 zákona o požární ochraně.
3. Na výslovnou žádost správního orgánu (stavebního úřadu) vydává Hasičský záchranný sbor kraje i v případech uvedených v odstavci 1 písemný podklad pro řízení a rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 32 zákona č. 71/1967 Sb., v němž uvede skutečnosti, které mají pro řízení a rozhodnutí z hlediska jím chráněných zájmů (vymezených zákonem o požární ochraně) význam. Uvedený úkon se ve smyslu zákona o požární ochraně nepovažuje za výkon státního požárního dozoru.

Se shora uvedeným postupem budou celorepublikově seznámeny orgány vykonávající státní požární dozor.

Ředitel odboru státního požárního dozoru
plk. Ing. Miloš Svoboda“

Problematika technických map měst a jejich aktualizace.

V souvislosti s pořizováním územně plánovací dokumentace (především regulačních plánů), vydáváním územních rozhodnutí o umístění staveb, zpracováváním projektové dokumentace staveb a s dalšími aktivitami v území se zvyšují nároky na přesnost a úplnost podkladů a údajů o území. Jde nejen o skutečnou prostorovou polohu budov, komunikací a dalších pozemních staveb, ale též o sítě technického vybavení, zejména podzemní. Významným přínosem v tomto směru mohou být digitální technické mapy měst. I když jejich pořizování a nezbytná aktualizace a správa nejsou v potřebné míře podloženy obecně závaznými předpisy, v řadě měst tyto mapy existují a jsou využívány jak stavebními úřady, tak investory a projektanty. Současná právní úprava řízení o stavbách, obsažená ve stavebním zákoně, však nestanoví povinnost stavebníků (investorů) zpracovávat a předávat tzv. změnové informace v digitální formě. K následující informaci je na místě připomenout, že podle § 103 odst. 2 stavebního zákona jsou vlastníci rozvodných sítí, kanalizace a ostatních liniových podzemních staveb a zařízení povinni vést o nich evidenci a z té poskytovat osobám, které prokáží odůvodněnost svého požadavku, ověřené údaje o jejich poloze.

Problematika technických map měst a jejich aktualizace (informace)

Správci inženýrských sítí, městské úřady a jejich stavební úřady používají ke své činnosti mapy velkých měřítek. Nejčastěji jsou využívány katastrální mapy a digitální technické mapy měst.

Katastrální mapa (dále jen KM) je mapou vyjadřující majetkoprávní vztahy k pozemkům, budovám, ..., tj. k nemovitostem, které jsou předmětem zápisu do katastru nemovitostí – viz zákon č. 344/1992 Sb. (katastrální zákon). Aktualizací této mapy jsou pověřeny příslušné katastrální úřady.

Digitální technická mapa města (dále jen DTMM) je mapou vyjadřující skutečnou prostorovou polohu předmětů měření

(budovy, ploty, chodníky, zeleň, podzemní a nadzemní sítě,...). Mapu lze rozdělit na mapu povrchové situace (polohopis, výškopis) a na grafické vyjádření prostorové polohy podzemních inženýrských sítí. Vedením není pověřen žádný orgán státní správy.

Obě uvedené mapové díla jsou důsledně tvořena, aktualizována a spravována nezávisle na sobě. KM jsou, vzhledem k fiskálnímu zájmu státu, spravovány katastrálními úřady a DTMM spravují jednotlivá města nebo skupiny uživatelů (města, správci sítí,...).

Aktuální DTMM je nezbytná pro správu inženýrských sítí (lokalizace sítě při haváriích, opravách, údržbě,...), dále pak pro správu a údržbu stavebních, dopravních a vodo hospodářských objektů a zařízení, podzemních prostor a zeleně. V neposlední řadě je i přínosem pro stavební úřady (dále jen SÚ) a jednotlivé investory, kteří ji mohou využít při projektové přípravě k územnímu a stavebnímu řízení, a pro orgány územního plánování (tj. všechny obce v ČR) při pořizování územně plánovací dokumentace.

Aktualizace a správa DTMM

Pro udržení aktuálního stavu DTMM je nutné tuto mapu rozdělit na průběhy inženýrských sítí a na zbývající část, tzv. mapu povrchové situace. Jednotlivé sítě není schopen aktualizovat nikdo jiný, než jejich jednotliví správci. Pro mapu povrchové situace je získávání změnových informací možné prostřednictvím povinností jednotlivých investorů v rámci stanovení podmínek pro realizaci investiční akce. Tímto způsobem lze systémově získávat jednotlivé změnové informace, které do mapy zapracuje příslušný správce DTMM (na náklady města, nebo „sdružení“ města a správců sítí).

Stanovení podmínek v rámci realizace investiční akce a činnosti pro zabezpečení aktualizace DTMM.

Tyto investiční akce lze rozdělit na:

1. ohlášení drobných staveb nebo povolení terénních úprav
2. vydání stavebního povolení a kolaudaci
3. nařízení, povolení, nebo ohlášení lhůty odstranění stavby
4. vydání stavebního povolení speciálními stavebními úřady.

Ad 1 – K ohlášení drobných staveb investor předkládá jednoduchou situační náčrt. Přílohou k žádosti o **povolení terénních úprav** je dokumentace, která obsahuje situační výkres podle katastrální mapy. Oboje upravuje vyhláška MMR č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona (dále jen USŘ), a to konkrétně § 10 odst.2, § 25 odst.1 písm.b).

Správce DTMM vybere pouze informace, které se dotýkají změny v prostorové poloze prvků DTMM a ty nechá ověřit (případně upravit) úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem. Tím se docílí požadované polohové přesnosti změnové informace a DTMM nebude znehodnocována ve své výsledné přesnosti. Výběry informací, které jsou zaneseny do mapy, jsou odvislé od stanovení předmětů měření DTMM a způsobu její tvorby, tzn. zda je mapa tvořena plošně v celém území, nebo jsou měřeny pouze uliční fronty. Vybrané a ověřené změnové informace jsou zapracovány do DTMM určeným pracovníkem (nebo specializovanou firmou) – správcem DTMM.

V územně členěných statutárních městech zákon o obcích umožňuje přenesení výkonu státní správy v popisované oblasti na městské části. V tomto případě je nutné zabezpečit centralizování těchto informací.

Ad 2 – U staveb podléhajících stavebnímu povolení lze získat změnové informace stanovením podmínky, že jedním z předložených podkladů pro vydání kolaudačního rozhodnutí bude souborné zpracování dokumentace geodetických prací (nikoliv jen geometrický plán!!! – ten je řešen samostatně – viz USŘ § 30 odst.2 písm. c)).

V § 30 odst. 2 písm. b) USŘ je uloženo získat informaci v požadované přesnosti s ověřením úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem. Je zde i odkaz na zákon č. 200/1994 Sb., o zeměměřičtví, kde v jeho prováděcí vyhlášce č. 31/1995 Sb. se v § 13 odst.5 písm. a) popisuje obsah dokumentace skutečného provedení stavby. Sporná zůstává formulace „číselná a grafické vyjádření výsledků zaměření...“, kde výklad slova „číselná“ může znamenat jak digitální vyjádření, tak prostý seznam souřadnic.

Z tohoto důvodu byl požádán Český úřad zeměměřický a katastrální (ČÚZK) o „výklad“ vyhlášky, kde se v závěru stanoviska (ČÚZK č. 3777/1999-23) praví: „I bez výslovné právní úpravy je zřejmé, že forma odevzdávané dokumentace musí odpovídat dosaženému technickému rozvoji. Analogová forma tedy bude jistě v brzké době podrobnější právní regulace ze strany Ministerstva pro místní rozvoj provedené v součinnosti s ČÚZK zatím tuto formu jako přípustnou nelze obecně vyloučit.“

Dle výše uvedeného je zřejmé, že požadované ověřené změnové informace lze získat tímto způsobem, i když v některých případech pouze v analogové formě. Zpracování změn do DTMM provádí z těchto podkladů opět správce DTMM.

Ad 3 – U odstranění staveb investor případně předkládá nezbytné výkresy úprav pozemků – USŘ § 38 odst. 2 písm. b).

Ad 4 – U staveb, kde stavební povolení vydává speciální stavební úřad (např. stavby vodo hospodářské, vojenské, drážní, pozemní komunikace), je k získání změnové informace třeba dohody mezi správcem DTMM a speciálním stavebním úřadem.

Problematika aktualizace DTMM se řešila v mnoha městech. Z menší části byla aktualizace řešena prostřednictvím městské vyhlášky – zde však není jasný právní názor na platnost této vyhlášky. Ve většině případů, řádově desítky, je aktuální DTMM spravována výše popsáním způsobem (Pardubice, Prostějov, Beroun, Litomyšl, Chrudim, Slatiňany, Pečky, Nový Bydžov, Moravská a Česká Třebová, Vysoké Mýto,...).

Výše popsaný postup je organizačně náročný, ale získává změnové informace způsobem, který stavební zákon nevylučuje. V některých případech (ohlášení, odstranění stavby) se získává pouze informace, že v daném území dojde ke změně, ale vlastní zaměření financují subjekty podílející se na tvorbě a aktualizaci DTMM. V ostatních případech je možné vyžadovat odborné zaměření změny přímo po investorech. Sporný zůstává požadavek na digitální formu zpra-

cování (viz citované stanovisko k vyhlášce č. 31/1995 Sb.) a není řešen požadavek na jednotnou metodiku zpracování (přepracování do digitální podoby dle jednotné metodiky musí opět financovat subjekty podílející se na tvorbě a aktualizaci DTMM). Tato metoda i přes výše popsané problémy umožňuje komplexní aktualizaci DTMM v rámci stávajících právních norem.

Bližší informace o této problematice je možné získat na níže uvedeném kontaktu, nebo z materiálu „Aktualizace a správa DTMM“, který vydalo „Sdružení správců sítí východních Čech“ a „Sdružení správců sítí středních Čech“ – kontaktní adresa stejná.

Kontakt :

GEOVAP, spol. s r.o., Čechovo nábřeží 1790, 530 03 Pardubice, tel.: 040/6024214, fax: 040/6210314, e-mail: ivo.vodehnal@geovap.cz, <http://www.geovap.cz>

14.6. 2001, Vodehnal Ivo

Informace o vydání nové publikace.

JUDr. L. Nedorost, JUDr. R. Ondruš: Průvodce úředníka správním řízením se vzory procesních postupů orgánů veřejné správy. 2. rozšířené a doplněné vydání. Vydalo nakladatelství LINDE, Praha 2001. Kniha má 559 stran a stojí Kč 490,-.